

Bokrétások Lapja

TÁRSADALMI FOLYÓIRAT SZERKESZTI: PAULINI BÉLA

A jubileumi esztendőre ez szóm és mondásom

a magyar jellegű művészetek divatja és
a „magyar árpold hagyományaidat” kérdésben

Írta: Paulini Béla

II. Tehát miért, végrendelkezem?”

Gyönyörű divat — kultusz — és az volna nagyon szép, ha nem jutna a divatok sorsára. Hogy ugyebár, itt a divat, a még nagyobb divat, azután ... Azután a divat — csődje. Az volna igazán üdvös, ha e divat — kultusz — értelme, tartalma, mint életszükséglet állapodnék meg.

Fájdalom, nem látom biztosítottnak, hogy így is történik.

Innen-onnan az alapvető mozgalom megszületésének tizedik évfordulóját üljük, — üli, aki megéri — s még a népművészeti rész irányelveit sem minősíthetjük biztosítottnak — mit-hogyan-mért? — nem is beszélve a sógor-, komamozgalmak mit-hogyan-mért-jeiről.

Nos, a dogmákat meg kell állapítani és „országosan” elfogadni. Őszintén mondom, legfőbb ideje. Mért fáradozzanak egyébként jóindulatú — de talán mérsékeltebb ítélőképességű — emberek olyan irányokban, amikről úgyis megállapítható — ha csakugyan alaposan hányjuk-vetjük meg a dolgot —, hogy „fáradozásuk” zsák-utcába visz. S mért fáradozhassanak a kevésbé jószándékú akarnokok — akadnak ilyenek is —, akik különben soha mást ki nem találnak, mint azt, ha az „eszme” tálalva van, annak neki kell esni. De legfőként, mért menjen el a kedvünk nekünk, szegény úttörőknek: „eh, a vége úgyis csőd”.

Az ünnepi esztendőre — így az esztendő tavaszán — mindenestre összefoglalom tapasztalataimat, sőt mások tapasztalatait — ez furcsa ígérlet, de összefoglalom — s leszögezem a dogmákat. Ha nem is úgy, hogy első, második, harmadik számú dogma, hanem úgy, hogy tanulmányomból mégis világosan kitűnik, miket tartok sarkalatos — „vagy-vagy”-oknak. (Világos?)

Megmondom, miket tartok a népművészet helyes és lehető megőrzése módjainak.

Mi a tennivaló az értelmiség magyar jellegű művészkedése dolgában.

Mennyiben találkozhat és mennyiben kell, hogy — elváljon a magyar népművészet, az értelmiség magyar jellegű művészetétől.

Végrendelkezés ... Ha egyszer öreg a — „mozgalom”.

A végrendelkezést természetesen azért még megtámadhatják, akik erővel „pereskedni” akarnak. Természetesen írásban. Figyelmeztetek ugyanis mindenkit, hogy a periratok bekerülnek a „Magyar árpold hagyományaidat” — nyolcadik kötetébe. (Hét három ujjnyi vastagságú kötet már tele van, annak idején, mint művészet-történelem-féle a Múzeum „félteve őrzött” kincse lesz — „személyesen”.) Igen, e Vég-

rendelkezés közzététele után már vigyázzanak az erővel pereskedők, a miénk után következő kor — mint ítélőtábla — előtt „nagy szegyenben” maradhatnak. (Főként, ha a jelenkor — mint törvényszék — netán mégis javukra ítélkezne.)

III. Magyar lazarionizmus

Tehát az idegeneket is — úgy tudjuk — nagyon érdeklí a magyar népművészet. Helyes, örülni kell, hogy érdeklí.

Viszont például szószerint kétségbe kell esni azon, ha az idegeneknek módot adnak arra, hogy magyar ünnepeket — megrendeljenek.

Pedig egynéhány éve már rendelgetnek.

Nos — mielőtt a „bajra” áttérnék — előjáróban már is leszögezem, hogy azoknak az elméletre, akik a bokrétás ügyet kimunkálták, igenis az: legyenek magyar jellegű ünnepek és — ha akarnak — csak jöjjenek ezek látásra az idegenek, jöjjenek „csöstitül”, ez korántsem veszedelem, de magyar ünnep mégis: csak a nemzet lelkéből támadt vágy parancsára lehessen.

Helyes?

Csak ez méltó — öntudatos nemzethez.

Ezzel szemben ...

Igenis, itt-ott az országban már úgy lehet „ünnepet” rendeztetni — nem, nem a Magyar Bokréta Szövetséggel, — ahogy a külföld parancsolja és akkor, amikorra rendeli.

Ötven külföldiért nagyot, de „fizért” is lehet már kicsit majd telefonáljanak! Néhány idegenlerakodónak „nagy gonddal” kiképezett helységben a bokréta (?), elrontott — elveink köréből netán szinte erőszakkal elvont — bokréta, sőt álbokréta azonnal — mondjuk — gémeskúthoz áll — „majd ott táncoltok” — de más, kevésbé „felkarolt” falukkal is megtörténik már, hogy népük — beleterrorizálódik ilyen „ünnepekbe”.

Először beleterrorizálódik. Azután a nép „rájön”, hogy fényképezőgéppel is csak akkor „helyes” állni, ha a külföldi a baksist leadja és így tovább s a büszke magyar kiállításokból előbb professzionizmus lesz, utóbb szabályos — és ferelmes — lazarionizmus. Még csak ép borralaló reményében áll fényképezőgéppel elé a parasztlány és táncoltat külföldi hölgyet a magyar „parasztlegény”, de már mindig várom, hogy valamely „iroda”, valahol, eredeti paraszt-gyerek-szülést rendel meg, mondjuk délután háromra, írván, sürgönyözvén: „remélem, megérkezünk addigra, de ha véletlenül késnének, akkor autodefekt volt, akkor várjon az asszony”. Bár azt már megint fájlalhatod ó, szerencsétlen „aggályoskodó”, hogy a jókedvű külföldi végül pénzt dobál a nép közé és a

nép — a magyar nép, a büszke — kapkodja a porból a fil-lérek, amik csakugyan nem szüntetnek meg semmiféle szociális bajt. De — elzüllesztnek. (Ha a magyar paraszt „szociális“ bajain ilyesmi „segít“, akkor azonban jobb, ha rögtön nekimegyünk vele a Dunának.) S annál jobban meg vagyok döbbenve, mennél többször hallom a mentegetést, hogy „azért a krajcár is nagy pénz a mai világban“.

De általában, ha néhány helységben már minden órában kapható „magyar hagyomány“, ez a tény előbb-utóbb igenis a fordítottját fogja eredményezni annak, amit a tényleges ünnepekhez kötött tényleges bokrétás megmozdulásokkal, mondjuk a külföldiekkel szemben is elértünk. A Gyöngyösbokréta, de a kisebb — azonban a maga idejében való — népművészeti ünnep hangsúlyozott vallomás mellett, hogy hagyományainkat ápoljuk és megbecsüljük. Viszont minden eltérés e büszke rendszertől igenis azt fogja „bizonyítani“, hogy hagyományainkat — magunk becsüljük legkevésbé. Az első rendszer tiszteletet követel ki — már szerzett eleget —, a másik előbb-utóbb netán az egész magyarság lenézetését eredményezheti.

Olaszország „békeidőben“ arról volt híres, vagy hírhedt, hogy a lazarónik hazája, azoké, akiknek az a foglalkozásuk, hogy hasalnak a napon és — lesik az idegen adakozó kedvét. Olaszországnak ez a világ köztudatában is igen sokat ártott. S ez a „hírnév“ tartott is addig, amíg az ország öntudata — többek között — a szociális-bajoknak ezt a kétes orvoslási módját ki nem irtotta. Annak idején a nagy Olaszország is nehezen bírta ezt a hírességet. A kis Magyarország még nehezebben fogja tudni elviselni. (Igen — azelőtt is voltak — cigányaink. De a cigánykodást csak a cigány „gyakorolta“.) Egy kicsiny és árva országnak százszoros mértékben van szüksége arra, hogy nagy és komoly nemzeti öntudatot mutasson. Olyan öntudatot, ami tiszteletet kelt és ne olyan öntudatlanságot, ami előbb-utóbb a fordított eredményt adja.

És nincs segítség?

Mondom, hogy van!

Elő kell segíteni, hogy a Magyar Bokréta Szövetség ne csak kitervelhesse az ünnepekhez kötött ünnepek rendjét — az ünnepeket elosztva az országra és az esztendőre —, hanem ezt a programot meg is valósíthassa. (Utóbbi követelmény már sok a jóból? Ez már nehéz? Kell!)

Legyen, lehet valahol nemcsak belső tartalmát illetőleg, de külsőségeiben is külön gonddal — magyar jellegűvé kiképzett „március tizenötödike“. Lehet szó Magyar Husvétéről. Legyen Magyar Pünkösöd, de pünkösödkor, egyszer csináltunk egyet Vácott, a gyönyörű „Pokol-szigeten“, szép volt: lehet csinálni. Magyar Újkenyér ünnepe — a magyar föld nagyon nagy ünnepe — Péter és Pálkor —, évenként másik nagy vidéki városban. „Rendezés“ nélkül szép magyar jellegével is — az azon résztvevő és jó népviseletbe öltözött nép révén Virágvásárnapja, Úrnapja néhány községben, Boldogasszony napja Esztergomban. A Gyöngyösbokréta, mint legfőbb népművészeti seregszemle, azt hiszem megszolgált a bizalmat a Fővárosban. Magyar Szüret, de szüretkor — például minden szeptember harmadik vasárnapján — olyan vidéki városban, amelynek környékén csakugyan van — szőlő. Talán Magyar disznótor. Magyar Karácsony — vidéki városban. Magyar népi farsang a Felvidéken, ahol — ó — hó is van, pl. csengős szánokhoz, amikbe felpántlikázott lovakat lehet fogni: szép, magyar jellegű stb. S a kisebb méretű ünnepek között kaphatnak helyet a helyi bokréta-napok, amik már — remekek. Miért? Mert végtelenül kedvesek, mert a helyi bokréta-napra kisöpri az egész falut — így várják a szomszéd falvak bokrétáit, akik aztán jönnek szekereken — a helyi bokréta-napok a régi szép búcsúk utódai. Nemzeti ünnepek — népművészeti aláfestéssel —, egyházi ünnepek — amik az ab-

ban résztvevő nép révén népművészeti jellegűek is —, végül kifejezetten népművészeti ünnepek — hogy egyelőre még az alakulató magyar százszorszép-mozgalom dolgát ne is emlegessük —, ime, országos magyar ünneprend, gyönyörű, komoly és nagyszabású.

S az ünnepnapokhoz kötött ünnepeket — megnézhetik az idegenek is. Ha akarják.

Tribünről, ablakokból, „támlásszékekből“, utca széléről, vagy kerítés mellől, igen, akkor, amikor az ünnepnek napja van, amely tény pedig tudomásul is vennék, ha az ügynökségek nem szoktatták volna hozzá őket ahhoz, hogy — más „kiszolgálásban“ is lehet részük.

Még mindig — hozzászoktathatók az idegenek ahhoz, hogy az ünnep ünnepnapon van Magyarországon is.

Annál is inkább hozzászoktathatók, mert most nincs is — idegen.

De legalább is aránytalanul kevés van, mondjuk, számuk „nem számottevő“. Tehát benne vagyunk abban a „nyugalmi állapotban“ — amikor van idő a „rendszer — kényelmes — átállításához“.

Mindent összefoglalva: bizonyos ünnepek jussanak magyar jelleghez is. S ezt a jelleget következetesen tartsák is meg. (Ahogy ehhez jutott a Szent István-napja körüli ünnepi időszak, hogy ezt nemzeti büszkeségre — és szerencsés ráadásként nagyvilág ámulására — meg is tartsa.) A magyar jelleg — mivel hál' Istennek van egy megszervezettségében is tökéletes szívünk, a Magyar Bokréta Szövetség — mindenestre biztosított. Viszont az Országos Magyar Idegenforgalmi Hivatal — elnöke Hallósy István — reméljük rá tudja venni az idegeneket Budapestről a vidékre utaztató irodákat, ügynökségeket, hogy: „ahol nincs, ott ne keress magyar ünnepet“. És főként ne rendelj a mégsem ünnepre érkező idegennek ünnepet szinte a — „fűlibe“.

Ez t. i. magyar lelki csőd.

Ezzel a megbeszéléssel pedig végérvényesen áthárítjuk a felelősséget: más illetékes tényezőkre.

Elnökváltozás Tápén

Deák László, a tápéi bokréta elnöke, mint főjegyző nyugalmi vonult és Budapestre költözött. Együttal lemondott a bokrétában viselt elnöki tisztségéről. A tápéi bokréta tagjai teljes létszámmal jelentek meg azon a gyűlésen, melyen ez a bejelentés történt és meg kell mondani, hogy ezen a gyűlésen mindenki könnyezett.

Mikor Deák László lemondását bejelentette, Csóti Mihály alelnök szólt fel. Kiemelte Deák Lászlónak a szervezőkörűli nagy érdemeit és a bokréta nevében közvetlen szavakkal búcsúzott a tápéi bokréta „atyjától“. Majd javaslatára a bokrétások Deák Lászlót egyhangúlag örökös díszelnöknek választották meg. Azután Nagy Cs. Mihály, a legöregebb bokrétás — az öreg halász, aki az üvegtáncot még ma is olyan fiatalosan járja — intézett meghatódott hangon beszédet a távozó elnökhöz. Ezt követően a bokréta elnökének egyhangúan Csóti Mihály igazgató, kántor-tanítót, az eddigi alelnököt választották meg. A gyűlést búcsúvacsora követte. S ezen a vacsorán egy remek órát adtak át a bokrétások a távozó elnöknek. Nagy Cs. Mihály bácsi, az öreg halász kötötte ki, hogy órát kell venni azért, mert: „azt naponta meg kell, hogy nézze az, akié. Ha pedig naponta sokszor megnézi az emlékórát, akkor naponta sokszor jut eszébe az a kis csoport, melyet Tápén hagyott s amelyik olyan szeretettel vette őt körül“.

A kassai gyönyörű ünnepek

Felejthetetlen volt — szösz szerint — a kassai ünnepség-sorozat.

Kassa felszabadulásának egyeztetendő évfordulóján — november 11-én, szombaton — verőfényes időben avatták fel az országzászlót, ami ott áll a hatalmas dóm előtt, melynek kriptájában a nagyságos Fejedelem hamvai nyugosznak. Egynehány száz kassai hölgy hagyományos magyar öltözetben, de az értelmiség férfitagjai is nagyrészt magyar ruhában, tizenegy helység bokrétásai és sokezer főnyi közönség álltak mélyen meghatva a gyönyörű téren, amikor a ritkán látott magasságú fenyőárbocra — amin festett piros-fehér-zöld pántlika fut kigyózva — felszökött a hatalmas selyemzászló, a sárospatakiak ajándéka. Igaz, csak az árboc közepéig vonult fel a zászló, jelezve, hogy a magyar gyász azért még tart — a még vissza nem tértekért.

A bokrétásoknak az ünnepség színhegyére való felvonulása, onnét való elvonulása alatt is fel-felhangzott az utcákon az éljenzés, sőt a taps.

Este a színházban a múlt számunkban ismertetett műsorral bokrétás előadás volt — valóságos díszelőadás, Kassa minden előkelősége ott volt — az előadást fergeteges tapsok szakították meg.

Az étteremben — ahol a bokrétások vacsoráztak — megjelent Marjay Ödön, a kassai művészeti heteket rendező Valás- és Közoktatásügyi miniszterium miniszteri tanácsosa és Pohl Sándor Kassa város polgármestere. Az előkelő vendégek több óra hosszat tartózkodtak a bokrétások között, sőt mind a két úr rövid, de csupa szeretet beszédben ismerte el derék törekvéseiket.

A népművészeti előadást vasárnap délután megismételték a bokrétások.

Paulini Béla — mint a Magyar Bokréta Szövetség elnöke — mind a két előadás alkalmával felolvasás keretében ismertette a jubiláló magyar bokréta-mozgalom történetét és ezzel kapcsolatban nagyobb részt szentelt a magyar táncoknak. Hogy végre — csattanónak — az első nap felolvasson egy verset, a második nap kettőt, amiket Kassán tartózkodása alatt kapott. Az elsőt egy csendőrtől kapta szombaton délután, a

másodikat egy határőr tizedestől vasárnap délelőtt...

A két verset azok részére, akik nem voltak jelen itt adjuk:

NOVEMBER 11.

Irta: *Hugai István* csendőr.

Kassa főutcája, zászlódíszben várta,
Hogy bejőjön rajta Horthy katonája.
Jöttek a katonák, úgy, ahogy kívántuk,
Fehér lovon elől Hadurunkat láttuk.
Köszöntötte őket Rákóczi harangja,
Hangja a szemünkből a könnyet kicsalta.

A húszéves rabság nehéz súlya alatt,
Erős magyar szívünk majdhogy meg
nem szakadt.

De megértük mégis, azt a szabadságot,
Amit a magyarnak Szent István kiváltott.
Újra magyar zászló lengett a Dóm
tornyán,
Éljen Horthy Miklós! hangzott, mint az
orkán.

Kassa minden háza, lakosával várja,
Hogy az anyaország a szívébe zárja.
Zászló a kezébe', örömkönnny szemébe',
Fogadalmat téve, tekint fel az égre:
Oh! Uram Teremtőm, erősen fogadjuk,
Drága szép hazánkat, soha el nem
hagyjuk.

Kassa, 1939 november 10.

MAGYAR BOKRÉTÁSOK.

Irta: *Olajos József* hradó tizedes.

*Szép magyar virágok bokrétába szedve,
Mitől a magyarnak égig csap a kedve,
Megnyilik a szíve, folyik, folyik könnye,
Magyar bokrétások! Magyarország
gyöngye!*

*Szekfűk; bazsarózsák, színes tulipánok,
Kackiás legények, sikongató lányok,
Amikor táncoltok, de szépek is vagytok,
A magyar szívekbe örök nyomot hagytok.*

*Délibábos róna, a delelő gulya...
Az Isten dicsérető kis templom harangja...
Muskátlis ablakok, fehér akácvirág...
Az én kicsi falum... Te szép magyar
világ!...
Ti mind együtt vagytok — szép magyar
bokréták!*

*A magyar falunak dísz-virága, szépe,
A Gyöngyösbokréta Hazám büszkesége...
Mi, igaz magyarok, büszkék vagyunk
rátok!*

Az Isten éltesse, kedves bokrétások!

Kassán, 1939 november 12.

De igen nagy sikere volt a szövetség népművészeti kiállításának is, amit Pohl Sándor polgármester felkérésére vasárnap délelőtt 11 órakor ugyancsak nagyobb közönség jelenlétében nyitott meg Marjay Ödön miniszteri tanácsos. A kiállítás — amelynek kétségtelenül igen változatos anyaga az iparostanonciskola nagytermében nyert elhelyezést — a megnyitástól számított nyolc napon át állandóan nagy látogatottságnak örvendett. De a nagyközönségen kívül sorrajöttek a kassai iskolák felsőbb osztályainak növendékei is, akiknek a kiállítás lebonyolítói szinte „iskolát“ tartottak az ország különböző vidékeinek népipari termékeiről. Annál is inkább, mert például az egyes osztályok tanulói javarészt azzal érkeztek, hogy a bokrétás kiállításon látottakból — írásbeli dolgozatot kell készíteniük.

A húszéves rabságban sínylő Kassa lakosságát — érezzük — a legteljesebb mértékben megkapta a szépség, ügyesség, erő, komolyság, amiről a bokrétások magyar kötelességükhöz híven az egész magyar földművelő rend nevében is tanúságot tettek s a bokrétásokat kifejezetten meghatotta a szeretet, amiben a nagyságos Fejedelem városának közönsége őket részesítette.

És az Országos Magyar Bokréta Szövetség nagyon hálás mindazoknak, akik lehetővé tették, hogy a kassai felejthetetlen napokban részt vegyen.

Bokrétás lakodalmak

Karadról írják: Horváth János gazdálkodó, bokrétás, november 28-án, kedden tartja esküvőjét. — Valamint Balogh József bokrétás november 29-én veszi feleségül Szily Anna bokrétást.

Tápéról jelentik: Vince Sándor és Miklós Anna bokrétások november 25-én esküsznek egymásnak örök hűséget.

Fizessen elő a

BOKRÉTÁSOK LAPJÁRA!

Ára egy évre 2 pengő.

Milyen sötétség van — nálunk . . .

Irta: Szilárd János

Egyszer már említettem, hogy a fölényeskedésre és beképzeltségre amúgy is hajlamos városiak népek mennyire lenéznek s lebecsülik a falusi embereket.

Mint például most is.

Tartanak náluk néhány légiriadót és elsötétítési gyakorlatot s féltéglával döngetik a mellüket, azt mondják, hogy ha sötétséget akarunk látni, akkor menjünk hozzájuk.

Hát kéremátosan, ez enyhén szólva szemtelenség.

A falunak eddigelé egy valamije volt, ami aztán versenyen kívül tökéletes volt: a sötétség. És most ezt is el akarják venni tőle.

Hát nem hagyjuk! És ezennel a nagy nyilvánosság előtt példákkal igazoljuk s bizonyítjuk, hogy a városokban holmi kis elsötétítési gyakorlat ragyogó verőfény a mi megszokott és mindennapi novemberi éjszakáinkhoz képest, továbbá, hogy nálunk elsötétítési gyakorlat nélkül is olyan sötét van, hogy ha felsőbb rendelethez a petróleumlámpát el akarják fűjni, nem találják meg a cilindert és mindig melléje fűjnének...

Amde, ha már a fűjásnál tartunk, bizonyítsuk legelsőbbben a mi teljesebb és tökéletesebb sötétségünket a Lidérc Mártony éjjeli bakter tanulságos esetével.

A bakter úgy fujja az órákat, ugyebár, hogy egyik hóna alatt viszi a tülköt, a másik alatt meg a pájinkás flaskót. És ha elérkezik az ideje az egyiknek, akkor a tülköt emeli a szájához és ha elérkezik az ideje a másiknak, akkor összecsókolózik a flaskóval. Na, már most, kéremszépen, egyszer olyan rémisztő sötétség volt, hogy szegény Lidérc Mártony nem tudta, melyik hóna alatt van a tülköt és melyik alatt a pájinka. És mindig csak a flaskót fűjta és mindig csak a tülköt szopogata. Fel is mondott másnap. Mivelhogy vele olyan szegény még nem esett, hogy józanon virradt volna rá a jó Isten napja...

És még a városi népek beszélnek sötétségről, nevetséges!...

Vagy ott van a Viczián Pista esete a Farkas Marissal.

Farkas Marisnak olyan az orcája, mint a harmatos rúzs, Viczián Pista meg igencsak illik hozzá, mert olyan igenes a dereka, mint a nádszál. Hát egymásba habaródtak. És egyszer összeváltak, hogy a plébánia mögött, a sarkon találkoznak.

Nos, ekkor is fertelmese egy sötét éjszaka volt s amint Viczián Pista várakozik a sarkon, csak egyre várakozik, egyszercsak halja, hogy suhog már a szoknyája: Maris közeledik feléje? Hát aztán, amikor odaért, elkapta a derekát Pista és nagyot cuppantott a harmatos orcára. S a következő szempillantásban egy akkora csárdást kapott, hogy nekiesett a kerítésnek...

A káplány úrtól...

Nevetséges, igazán, hogy még a városi népek beszélnek sötétségről!...

Vagy elmondjam talán, hogy nemrégiben, egy ilyen átokverte sötét éjszakában miképpen ment haza kocsin a szomszéd-faluba egy vendég az intéző úrértől? Hát nem bánom, el mondom.

Az intézőéknél valami nagy csata volt s a szóbanforgó vendég időnek előtte elázott.

— F-f-fogass be, — mondta az intéző úrnak, — m-m-megyek haza!...

Az intéző tartóztatta. És a többek között figyelmeztette őt a pokoli sötétségre, melyben istenkísértés volna elindulni.

A vendég nem tágitott.

— F-f-fogass be, m-m-megyek haza!

Hát aztán az intéző úr kiment s nemsokára visszajött, hogy befogatott.

— K-k-kísérj ki, kérlekássa és ü-ü-ültess fel a kocsira!... — szólt a vendég.

Hát aztán az intéző kikísérte őt és a vastag sötétségben való huzamosabb tapogatódzás és botorkálás után felsegítette a vendéget a — kocsira.

— Sz-sz-szervusz!... — búcsúzott a vendég, miután már ült s aztán elkiáltotta magát:

— Gy-gy-gyerünk!...

És azonnyomban elaludt...

És másnap reggel nem győzött csudálkózni...

Hogy miképpen került ő az intéző úréknál a kocsiszínbe, egy magános bricskára?...

És ha még ezek után is mernek sötétségről csevegni a városi népek, hát akkor a legközelebb majd más hangon beszélnek!...

Kassáról indul el a „Magyar Százszorszép“

Kassán — a legutóbbi ünnepségek idején — hölgyek és urak társaságában Paulini Béla elmondotta egy régebben latolgatott tervét, mely szerint a városokban az értelmiség ifjúságából kell állandóbb jellegű csoportokat alakítani, pontosan bokrétás mintára, de — „az értelmiséghez illő hagyományok újjáélesztésére és ápolására“. Ami azt is jelenti, hogy amikor az értelmiség ifjúsága is kell, hogy „fokozottabb mértékben bízza művészkedését a magyar föld gondjaira“, egyúttal nem szükséges, hogy ezt például a kampóstánc, csapásolás stb. útján érje el, annál is kevésbé, mert a „kampó“ úgyse illik a kezébe és a csapásoláshoz

— szószerint — „kérges“ tenyér kell. Az ily módon Kassán nyilvánosságra került terv a kassaiakat épp úgy megkapta, mint a bokrétás bemutatkozás, és Paulini Béla művészi irányítása mellett már meg is kezdik Kassán az első „Százszorszép“ megformálását. A „Kassai Százszorszép“ a farsang legelején mutatkozik be Kassán, sőt ha addig másutt is sikerül százszorszép csoportokat kialakítani, azokat is meghívják. A Magyar Százszorszép csoportjai azonban egyelőre nem lesznek egyesületek — egyelőre inkább műkedvelői alapon csoportosulnak — csak a közös művészi szándék fogja azokat össze s a tervszerűség, mely az egész

országot érintőleg, már eleve a legváltozatosabb művészi programra gondol. Hiszen a Gyöngyösbokréta eredményeiből is csak utóbb alakult meg az Országos Magyar Bokréta Szövetség. De a Gyöngyösbokréta és a Magyar Százszorszép egymás művészi feladataira már kezdettől fogva tekintettel lesz, azokat bizonyos mértékig elhatárolja, kölcsönösen tiszteletben tartja és mégis egymással — a „Magyar ápoló hagyományaidat“ jelszóval — a „Hétköznap nyugat, ünnepnap kelet!“ gondolatban találkozni fognak.

Felelős szerkesztő és kiadó:

PAULINI BÉLA

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 49. szám.
Telefon 140—544.